

UNU

In ziua în care Claire urma să fie primită în Casa de Sticlă, cineva i-a furat rufelete.

Când și-a vârât mâna în porcăria aia de mașină de spălat hodorogită, n-a găsit nimic altceva decât palele umede și alunecoase ale rotorului și — ca într-o glumă proastă — cea mai jerpelită pereche de chiloți din câte avea, plus un ciorap. Era grăbită, firește; existau doar două mașini de spălat pe acest cel mai de sus palier din Howard Hall, unde se aflau cele mai puțin apreciate și mai dărăpăname camere din cel mai puțin apreciat și mai dărăpănat cămin. Două mașini de spălat, două de uscat, și aveai noroc dacă măcar una dintre ele funcționa într-o zi anume și nu-ți mâncă monedele de un sfert de dolar. Puteai să uiți de fanta pentru bancnote de un dolar. N-o văzuse niciodată să funcționeze, cel puțin în ultimele șase săptămâni, de când ajunsese ea la școală.

— Nu, rosti ea cu voce tare, cumpăndu-se pe marginea mașinii de spălat și privind în interiorul întunecat, parțial ruginit. Mirosea a mucegăit și a detergent ieftin. O privire mai îndeaproape se dovedi fără folos.

O porcărie de pereche de chiloți, roasă pe la cusături. Un ciorap desperecheat.

Îi lipseau absolut toate veșmintele pe care le purtase în ultimele două săptămâni. Absolut toate veșmintele pe care chiar *voia* să le poarte.

— Nu! urlă în cuva mașinii, de unde ecoul negației se întoarse la ea. Se lăsa să se prelingă la loc, după care-i trase mașinii un șut violent tocmai în indoitura făcută de alți studenți dezamăgiți de dinaintea ei. Rămăsese fără suflu. Mai avea și alte haine — vreo câteva — dar toate erau pe lista de *ultimă-înstanță*, țoale de o-Doamne-nici-moartă-să-nu-mă-prindă-îmbrăcată-cu-ele. Pantaloni prea scurți care o făceau să arate ca o țopârlancă, bluze prea largi și prea ridicolă, dând impresia că-i fuseseră alese de mama ei. și chiar fuseseră.

Lui Claire îi mai rămăseseră vreo trei sute de dolari, care trebuiau să-i ajungă, să zicem, câteva luni, după ultima tură de comandat pizza și după ce cumpărase *încă* o carte pentru profesorul Nu-știu-cum Euliss, care părea să nu-și fi dat *încă* seama ce materie predă.

Presupunea că ar fi putut să-și găsească, dacă ar fi căutat prin preajmă, ceva țoale care să nu-i arunce în aer chiar

întregul buget. La urma urmei, centrul orașului Morganville, din statul Texas, era capitala comercială a lumii în privința consignațiilor. Presupunând că ar putea găsi *orice* din ceea ce suportă să poarte.

Mama mi-a zis că asta o să mi se-ntâmpăle, își zise ea.
Trebuie doar să mă gândesc. Să-mi păstrez calmul.

Claire se trânti pe un scaun din plastic portocaliu, își azvârli rucsacul pe linoleumul zgâriat și-și cuprinse capul între palme. Își simțea fața înfierbântată și tremura; și știa, pur și simplu știa, că avea să plângă. Să plângă ca un copilaș, cum îi ziceau toți că ar fi, prea Tânără ca să se afle aici, prea Tânără ca să stea departe de mămica.

Era nașpa să fii inteligentă, pentru că uite unde ajungeai.

Trase în piept cu lăcomie câteva guri de aer umed, igrișios, forțându-se să nu plângă cu urlete (fiindcă ele ar fi auzit-o) și se întrebă dacă ar putea să-i sună pe mami și pe tati pentru o suplimentare a banilor de buzunar, sau ar fi cazul să-și întrebuițeze cardul de credit, primit „doar pentru urgențe”.

Abia atunci zări biletul. Mai puțin un bilet, mai degrabă un graffiti, însă îi era adresat, pe peretele din BCA de deasupra mașinilor.

DRAGĂ TOCILARO, scria acolo, **ȚI-AM GĂSIT GUNOAIELE ÎN MAȘINĂ ȘI ȚI LE-AM ARUNCAT**

LA GHENĂ. DACĂ LE DOREȘTI, ARUNCĂ-TE DUPĂ ELE.

— Rahat, oftă ea, din nou nevoită să clipească, oprindu-și lacrimile, dintr-un motiv cu totul diferit. Furie oarbă, prostească. *Monica*. Mă rog, Monica și monicistele, în orice caz. Cum se făcea că fetele sexy și răutăcioase umblau mereu în haite, ca hienele? Și de ce, cu coafurile lor sclipitoare și picioarele lungi și bronzate, și bani mai mulți de la tăticii lor decât aveau contabilii tatălui ei, trebuiau să pună ochii tocmai pe *ea*?

De fapt, nu, cunoștea răspunsul pentru întrebarea asta.

O făcuse pe Monica de râs în fața propriilor prietene, și a câtorva tipi sexy din anii superiori. Nu că i-ar fi fost prea greu. Doar trecea pe-acolo, și o auzise pe Monica afirmând că al Doilea Război Mondial fusese „tâmpenia aia de război cu chinezii”.

Și, dintr-un simplu reflex, zisese: „N-a fost ăla”. Toată gașca, tolănită pe canapelele din foaierele căminului, o privise cu tot atâta surprindere nedumerită pe cătă ar fi manifestat dacă ar fi auzit vorbind automatul pentru Coca-cola. Monica, prietenele ei, trei dintre cei mai super băieți mai mari din frăție.

— Al Doilea Război Mondial, se avântase mai departe Claire, cuprinsă de panică și neștiind precis cum să scape din beleaua în care se vărâse. Am vrut să zic doar că... în

fine, n-a fost Războiul Coreei. Șta a fost mai târziu. Al Doilea Război Mondial a fost cu nemții și cu japonezii. Mai știi, cu Pearl Harbor?

Și băieții o priviseră râzând pe Monica, iar Monica se înroșise: nu prea mult, dar suficient că să-și strice machiajul perfect.

— Adu-mi aminte să nu cumpăr cumva vreun referat la istorie de la tine, și zisese cel mai drăguț dintre tipi. Ce fraier mai e și ăla, care să nu știe una ca asta?

Deși Claire era convinsă că niciunul dintre ei nu știa, zău.

— Cu chinezii. Cooooorect!

Claire observase furia din ochii Monicăi, repede camuflată cu zâmbete și râsete și cochetării. Claire încetase din nou să existe, din punctul de vedere al băieților.

Din cel al fetelor, era una nouă, și al naibii de puțin bine-venită. Asta înfruntase toată viața. Să fii deșteaptă și măruntecă și cu o infățișare neobișnuită nu însemna tocmai biletul câștigător la loteria vieții; trebuia să te luptă pentru *el*, orice-ar fi însemnat. Mereu se găsea căte cineva care să râdă de tine, sau să te lovească, sau să te ignore, sau să aleagă o combinație între primele două variante. Când era mai mică, avusese impresia că lucrul cel mai rău era să se râdă de tine, dar apoi — după primele câteva confruntări din curtea școlii — mâncatul bătăii făcuse saltul spre primul loc. Cu toate acestea, în cea mai mare parte a

vieții ei de licean (scurtă, de doar doi ani), faptul de a fi ignorată i se păruse de departe cel mai rău. Ajunsese acolo cu un an mai devreme decât toți ceilalți, și plecase cu un an înaintea lor. Nimănuia nu-i fusese pe plac aşa ceva.

Nimănuia, în afara profesorilor, în orice caz.

Problema era că lui Claire chiar îi plăcea școala. Îi plăceau cărțile, să citească și să învețe lucruri noi; OK, nu și analiza matematică, dar, în mare măsură, tot restul. Până și fizica. Oare ce fată normală se mai dădea în vînt după fizică? Doar una anormală. Una care niciodată nu avea să fie considerată o fată sexy.

Și, hai să privim adevărul în față: ce însemna să fii o fată sexy? Însemna totul în viață. După cum o dovedise Monica, atunci când pământul se înclinase de pe axa lui pentru câteva clipe, cât să fie observată și Claire, după care se redresase, continuând să graviteze în jurul frumuseților.

Nu era corect. Se avântase într-o muncă pe brânci pe parcursul liceului. Absolvise cu un perfect 4.0¹ și obținuse note suficient de mari la teste, încât să fie îndreptățită la admiterea în școlile cele mai mari, școlile legendare, cele în care să fii o ciudătică mutantă cu creierul dând pe-afară nu însemna neapărat ceva care să te tragă în jos. (Asta dacă nu puneam la socoteală, firește, faptul că și în acele școli existau, probabil, *fete sexy cu picioare lungi* printre ciudătelele mutante cu creierul dând pe-afară.)

¹ Echivalent cu calificativul „excellent”.

N-avea importanță. Mama și tata aruncaseră o singură privire asupra teancului de entuziaste răspunsuri pozitive primite din partea unor universități ca MIT¹, sau Caltech², sau Yale³, după care puseseră piciorul în prag cu toată puterea. Nici gând ca fata lor de șaisprezece ani (aproape șaptesprezece, după cum tot insistă ea, cu toate că nu era chiar aşa) să ia razna cu cinci mii de kilometri ca să meargă la școală. Cel puțin, nu de la început. (Claire tot încercase, dar fără succes, să enunțe conceptul conform căruia nimic nu i-ar fi omorât din față cariera academică în mai mare măsură decât faptul de a fi considerată o studentă transferată într-una dintre aceste universități tocmai de la colegiul *Texas Prairie University*. Cunoscută și sub numele de TPtiuuuuuuu.)

Așa că, iat-o, înțepenită la ultimul etaj de rahat al unui cămin de rahat dintr-o școală de rahat, din care optzeci la sută dintre studenți se transferau după primii doi ani — sau se retrăgeau — și unde monicistele îi furau ruřaria umedă și-o aruncau pe toboganul ghenei, totul din cauză că Monica nu-și bătea capul să știe cât de cât

¹ Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai mari universități specializate în cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts.

² Prescurtare ușuală pentru California Institute of Technology, din Pasadena, statul California.

³ Yale University, situată în localitatea New Haven, din statul Connecticut, este cea de-a treia instituție de învățământ superior din S.U.A., ca vechime.

despre unul dintre războaiele lumii, suficient de important încât să poarte în denumire atributul „mondial”.

Dar nu e cinstit! urlă o voce din interiorul ei. *Avusesem un plan! Un plan ca lumea!* Monica obișnuia să doarmă până târziu, iar Claire se trezise devreme tocmai ca să-și spele rufele cât timp hiberna gașca petrecărețelor, iar cea a studioaselor se afla la ore. Crezuse că poate să plece timp de câteva minute, să facă un duș în grabă — o altă experiență însăjătoare — și nici prin gând nu-i trecuse pentru vreo clipă că ar fi cineva în stare de ceva atât de incredibil de *josnic*.

În timp ce-și înghițea sughiurile de plâns, observă — din nou — câtă liniște era acolo; sus. Un loc sinistru și pustiu, jumătate din fete dormind tun și cealaltă jumătate fiind plecată. Dar chiar și când era aglomerație și zumzet, căminul tot sinistru rămânea. Vechi, dărăpat, plin de umbre și de unghere și de cotloane în care puteau să te pândească fetele răutăcioase. În realitate, aceasta era o caracterizare nimerită pentru întregul oraș. Morganville era mic, vechi și prăfuit, plin de mici ciudătenii sinistre. Cum ar fi faptul că iluminatul stradal funcționa doar în jumătate din timp, iar atunci când funcționau, felinarele erau întotdeauna cele aflate la distanță. Sau faptul că toți cei din magazinele campusului local păreau *prea* fericiți. Disperat de fericiți. Sau faptul că orașul, în întregul lui, cu tot praful, era *curat*: nu tu gunoi, nu tu graffiti, nimici care să cerșească puțin mărunțis pe alei.

Straniu.

Aproape c-o auzea pe mama ei spună^d: *Dragă, asta-i doar din cauză că ești într-un loc străin. O să fie mai bine. Nu trebuie decât să te străduiești mai mult.*

Mama spunea mereu astfel de lucruri, iar Clare făcuse tot posibilul să ascundă cât de greu îi venea să-i urmeze sfatul.

Bun. N-avea altceva mai bun de făcut, decât să încerce să-și recupereze lucrurile.

Clare mai trase câteva guri de aer, se șterse la ochi și-și săltă greutatea împovărătoare a rucsaculuⁱ pe umăr. Privi fix preț de câteva clipe chiloții și ciorapul, ambele umede, pe care le strângea în mâna dreaptă, după care desfăcu în grabă buzunarul din față al rucsacului și ieșea acolo. Frate, asta i-ar fi omorât și ultima fărâmă de atraktivitate care-i mai rămăsese, dacă o vedea cineva urmând cu astea după ea.

— Măi, măi, rosti o voce îngroșată, satiferă^f, dinspre ușa deschisă de vizavi de scară, ia uite cineⁱ acolo. Scafandra din gheneā.

Claire se opri în loc, cu o mână pe balustrada din fier ruginit. Ceva o îndemna să fugă, dar mereu altceva îi zicea: luptă-sau-șterge-o; știa lectia. Și se săturase^{s-o} tot șteargă. Se întoarse încetisor, în timp ce Monica^a Morrell ieșea din camera de cămin; nu era camera ei, ceea ce însemna că iarăși îi forțase ușa Ericăi. Jennifer și Gina, prietenele Monicăi, apărură în fugă, ocupând pozițile de pe flancuri.